

казахъ на момчетата да бждатъ готови и да захванатъ добра пусия, то тия помислиха, че азъ съмъ предизвестенъ за нѣкаква си опасностъ, която ни грози отъ страната на турцитѣ. Тръгнахме покрай рѣката осторожно. На това мѣсто имаше много сливи, и момцитѣ ги събираха и ядѣха. Срегнахме единъ българинъ изъ Тетевене, който носѣше ракия на косачитѣ си. Ракията изпиха нашитѣ момчета; а азъ се поразговорихъ съ българина.

— Преди единъ месецъ, — рече българинътъ, — помацитѣ изъ Ловешкия окръгъ бѣха дошли да изсѣкатъ българитѣ въ Тетевене и да имъ разграбятъ имането, защото бѣха чули, че българитѣ въ различни мѣста сж се повдигнали на оръжие. Ако да не бѣше дошелъ изъ Ловечъ мюдюринътъ и да ги умири, то не зная какво би се случило.

— Ами вие нѣмате ли ржце? Ако турцитѣ поискатъ да ви колятъ, колете ги и вие. Кажете ми ти: имате ли вие пушки или не? — попитахъ азъ.

— Нѣмаме и не можеме да имаме, защото турцитѣ претърсиха кжщята ни и отнеха оръжието ни, — рече българинътъ.

Оставихме българина и тръгнахме пакъ покрай рѣката. Единъ отъ момцитѣ ми, по име Иванъ Капетанъ, родомъ изъ В. Търново, падна въ рѣката и измокри се. Като повървѣхме малко, то Иванъ захвана да вика отъ сърдце и да бѣлва. Останахме на едно мѣсто цѣли два дена, дано го излѣчимъ; но това не бѣше възможно: Иванъ искаше непрестанно вода да пие. Най-напредъ ние му давахме по малко; но като видѣхме, че отъ него нѣма вече животъ, то му дадохме воля да прави каквото иска. Трѣбваше да го оставиме живъ или да